

»Kaj si storil, grdun slinasti!« se je zadržal Tine nanj. »Streho nad glavo si nama požrl.«

»Imenitna je bila. Krasno mi je teknila,« se je zadovoljno obliznil lazar.

»Midva sva pa zdaj brez doma in strehe,« je tožila Mica.

»Briga me. Pa si poišcita drugo,« se je nevljudno odrezal lazar in napel črne rožičke.

Mica in Tine sta se prestrašila. Hitro sta zbrala skupaj svoje reči, jih povezala v culo in se odpravila dalje po svetu.

Murenček

Na ozarah sta srečala murenčka. Čepel je pred svojo hišo in godel veselo pesem v mlado jutro:

»Brunda, brunda, brundara, kmalu bo jesen prišla. Dobro, da svoj dom imam, sicer ne bi vedel kam. Brunda, brunda, brundara, še najlepše je doma.«

»Dobro jutro!« ga je vljudno pozdravila Mica.

»Dobro jutro,« je veselo zapel murenček. »Kam pa vidva navsezgodaj?«

»Po svetu si iščeva doma. Uboga ponesrečenca sva. Imela sva lep grad na Krtini, pa se nama je ob zadnjem potresu porušil. In zdaj sva brez doma. Ali bi naju ti vzel pod streho?«

»Prav rad,« je drobil murenček. »Samo pretesno bo nam vsem v moji luknjici. Tako majhna je. Ampak moja sosed, siva miška, ima veliko domačijo. Morda bi vaju ona vzela k sebi.«

Mica in Tine sta se prijaznemu godcu lepo zahvalila in se odpravila k miški.